

MINERVA

Finton Hallin
arvoitus

HESTER
MUSSON

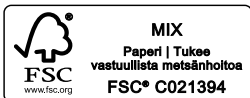
Finton Hallin arvoitus

HESTER MUSSON

Finton Hallin arvoitus

Englannin kielestä suomentanut Maikki Soro

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos:

The Beholders

Copyright © Hester Musson 2024

First published in Great Britain in 2024 by 4th Estate,
an imprint of Harper Collins Publishers.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2024

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Maikki Soro, myös sitaatit:

John Miltonin 19. sonetista s. 46–47 ja 84 sekä
teoksesta *Kadotettu paratiisi* s. 3 ja 119.

Motto teoksesta *The Lady's Maid; her duties and
how to perform them* s. 3

Georg Friedrich Händelin aariasta *Lascia ch'io pianga*,
sanat Giacomo Rossi, s. 193, 315 ja 323.

Kannen kuvitus ja suunnittelu: Andrew Davis

Suomenkielinen graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-825-4

Painettu EU:ssa

”Jotkut väittävät, että tämä työ vaatii tarkkaa silmää, mutta minusta jokainen silmä näkee kyllä, ellei ole sokea, milloin hiukset on letitetty siististi ja milloin ei.”

*The Lady's Maid; her duties
and how to perform them* (1878)
("Kamarineidin velvollisuudet ja
miten niistä suoriudutaan")

”... tässä on Kaaoksen valtaistuin.”

John Milton: *Kadotettu paratiisi*, 2. kirja (1674)

GETHININ LAPSIMURHA

Tiistaina 25. kesäkuuta 1878

Old Baileyn rikosoikeudenkäynti keskeytyi tänään joksikin aikaa, kun merkittävä käänne Gethinin jutun käsittelyssä johdi kaaokseen oikeussalissa. Rouva Clara Gethinille, kansanedustaja Ralph Gethinin puolisolle, luettiin eilen syyte heidän pienen lapsensa harkitusta murhasta ja tämän ruumiin upottamisesta Thamesjokeen Lontoossa.

Ennen tätä aamua Rouva Gethin ei ole vangitsemisestaan lähtien sanonut sanaakaan puolustukseksien, ja hänen tyyni käytöksensä on herättänyt sekä ihailua että arvostelua. Joidenkin mielestä hän on vaiennut arvokkaasti, toisten mielestä taas esiintynyt luonnottoman tunteettomasti siihen nähden, miten kauhistuttavasta rikoksesta häntä syytetään.

Oikeuskäsittelyä häirittiin syyttäjä Frithin kuulustellessa entistä sisäkköä, joka oli ollut Gethinin perheen palveluksessa Finton Hallin kartanossa Hertfordshiressa. Oikeus kuunteli juuri erityisen järkyttävää kertomusta siitä, miten rouva Gethin oli kohdellut poikaansa, kun yleisön lehteriltä kuultiin äänekäs tunteenpurkaus ja rouva Gethin kääntyi nähdäkseen, mistä keskeytys johtui. Kun kaksi konstaapelia lähti saattamaan pois lehteriltä häiriön aiheuttanutta naista, joka oli huutanut murhatun pienokaisen nimeä sekavan kuuloisena, rouva Gethin kääntyi takaisin tuomariin päin ja rikkoi ensimmäisen kerran hiljaisuutensa.

FINTON HALL

HELMIKUU

Keskiviikko 27. helmikuuta

Kirje äidiltä. Sellainen kuin odotinkin.

Rakas Harriet,

*kiitos rahasta, jonka lähetit tänne viime viikolla. Tosin meil-
le kaikille olisi ollut paljon parempi, jos olisit tuonut sen itse ko-
tiin mukanas. Sanon nyt suoraan, että kirjeesi hermostutti mi-
nua, ja tiedät kyllä miksi. Mitä ihmettä minä nyt sanon isällesi
ja siskoillesi?*

*Tiedät varmasti, ettei isäsi kunto ole kohentunut. Lääkäri vei
minut eilen sivummalle ja sanoi, että isälläsi on niin heikot keuh-
kot, ettei hän ehkä pysty töihin vielä kuukausiin, jos koskaan.
Nämä viime vuodet louhoksella ovat vaatineet veronsa. Minä
hän sanoin alusta lähtien, ettei siitä hyvä seuraa, jos peltomaasta
kaivetaan ylös kiveä, ja nyt ne haluavat kuulemma vielä perus-
taa rautaruukin. Paljonpa siitäkin on iloa perheellesi! Nuorin si-
saresi pääsee pikkupiiaaksi Beechwoodin kartanoon, mutta tie-
dät, miten vähän se meitä hyödyttää. Sinun rahallasi saa sentään
hankittua hänelle pakolliset myssyt ja esiliinat. Loppuraha täytyy
panna sivuun lääkäriä varten. James Stanworth, joka on aina ol-
lut niin ystävällinen meille, lähtee pian Amerikkaan, eikä lady
Stanworthin suopeuteen voi luottaa ikuisesti.*

*Jollei täällä olisi William odottamassa sinua, siunaisin onnea-
ni, että löysit niin hyvän paikan itsellesi. Kysyin Beechwoodin*

uudelta hovimestarilta, sattuuko hän tuntemaan Gethinin herrasväkeä (kysyin muka isäsi serkun lapsen puolesta – näin kurjaan välikäteen olet minut järjestänyt!), ja hän sanoi, että Lontoossa puhutaan joka paikassa, että herra Gethin auttaa valtavasti tätä maata ja työväkeä uudenaikaisilla ajatuksillaan. Mutta sinulla ei silti ole mitään syytä jäädä palvelukseen, Harriet. Kuten varmasti tiedät, Williamista tulee pian pääpuutarhuri ja hän saa Mill Lanen talon asunnokseen. Voisit jo varmistaa, että isälläsi on asiat hyvin, ja antaa meille mielenrauhan. William on yhä vain niin mukava ja lempeä meille kaikille, mutta ei siihenkään asiaan voi ikuisesti luottaa.

*Rakkain terveisin,
Äiti*

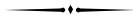
MAALISKUU

Perjantai 1. maaliskuuta

Istun ruokakomeron lattialla, ettei kukaan näkisi minua, jos tulee keittiöön. Astiakaapissa on laatikko, jossa olen pitänyt tätä päiväkirjaa, mutta sille pitää etsiä uusi piilopaikka nyt kun siinä on jotakin luettavaa. Päiväkirja on niin täydellinen ja arvokas vihreissä kansissaan ja vaatisi niin paljon paremman kirjoittajan, että puolittain pelkään sitä. Olen odottanut, että saisin olla muutama minuutin rauhassa tai että tapahtuisi jotakin, mistä kannataisi kirjoittaa näille kauniille puhtaille sivuille, mutta Finton Hallin kartanossa ei ole mitään rauhaa eikä mitään kiinnostavaa. Tällä tavalla siis aloitan tämän kirjan, raapustamalla lyijykynällä hätäisesti sen, mitä mieleeni juolahtaa tässä punajuurisäkin ja maitotonkan välissä. Rouva B. antoi tämän minulle Gloucester Squarella noin kuukautta ennen kuolemaansa. Hän arveli, että oppisin kirjoittamaan paremmin, jos pitäisin päiväkirjaa hänen luettavakseen. Luulin, että hän halusi vain ensi käden tietoa palvelijoiden juoruista, mutta ehkä olisi pitänyt ottaa neuvosta vaarin. Käsialani on niin pientä ja epätasaista, että se näyttää häpeävän itseään.

Minun oli tarkoitus tiskata, mutta kun tulin alakertaan, täällä ei ollutkaan ketään. Rouva Clarkson on näihin aikoihin lepäämässä, ja Mary siivoaa yläkerran huoneita, sikäli kuin nyt mitään siivoaa. Laurence luikkii aina jonnekin, luultavasti käskyttämään tallirenkiä, vaikka hänen pitäisi olla ulko-ovella vastassa, jos joku vieras tulee – eipä sillä, että kukaan koskaan tulisi. Hän palaa kyllä

takaisin ennen kuin rouva Clarkson näyttää seuraavan kerran ison pyöreän naamansa, se on vissi. Viimeksi mainittu sanoo aina nimensä näin: *röuva Klokson*. Se juontuu muka siltä ajalta, kun hän oli palveluksessa Ranskassa, mutta kun hän sanoi sen ensimmäisen kerran, erehdyin hymyilemään, semminkin kun hänen naamansa on niin pyöreä, kuin iso kellotaulu. Se oli virhe. Hän kysyi heti: ”Mikä on Harrietin mielestä niin huvittavaa?” Tosin se kuulosti tältä: ”Mikä on Ärrietin mielestä niin hyvittävää?”, eikä se parantanut asiaa.

Joku tuli keittiöön, enkä noussut heti ylös, koska jalkojani särkee kuin niitä olisi hakattu – joten nyt en voi enää noustakaan. En tiedä, kuka siellä on. Hän on niin hiljaa, että luulen vähän väliä hänen lähteneen, mutta sitten kuuluu taas huokaus tai askelia.

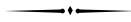
Jos jään kiinni, minun käy köpelösti. Rouva Clarkson ei ainoastaan muistuta kellotaulua vaan myös määrää kaiken ajankäyttömme. Hän tuntuu ahmivan minuutteja, aivan kuin hän kävisi aina vähän edellä. Vaikka uurastaisin kynnet verillä, en ole ikinä valmis ajoissa. Ajurimme Duncan kertoi, että hän valitsee yleensä sisäpalvelijat ja kulkee nyt nenä nyrypällä, koska talon rouva pestasi minut hänelle kertomatta. Sen voin uskoa. Hän kerskailee yhtämittaa, että on aivan verraton taloudenhoitaja ja että isäntä palkkasi hänet siitä paikasta, kun kuuli hänen antavan edellisessä paikassaan veitsenteroittajalle sellaisenkin läksytyksen, että miesparka muistaisi sen koko loppuelämänsä. Olipa syy mikä hyvänsä, minusta hän ei pidä. Tänäänkin hän tuli tikittämään viereeni, kun kuurasin aamuhuoneen lattiaa, ja osoitteli jalallaan, mistä kohtaa piti pestä vielä uudelleen. Sitten hän potkaisi sääreeni hoputtaakseen minua. Käännyin katsomaan häntä, mikä ei sekään miellyttänyt.

”Älä sinä siinä toljota minua”, hän sanoi, ja sitten jotakin ranskaksi. ”Töitä on kuulepa aika lailla, ennen kuin isäntä tulee kotiin.”

Niin ylhäistä, että. Sanoin, että olisin aika lailla nopeampi, jos minua ei potkittaisi. Silloin hän hymyili minulle juonikkaasti.

”No, sinusta ei ole enää huolta sitten kun isäntä on kotona. Huomaat, ettei hän halua sinunlaisiasi yläkertaan.”

Hän mulkoili minua oudosti ja antoi kolme uutta askareta ennen kuin ehdin kysyä, mitä hän tarkoitti. Se ei ollut ensimmäinen kerta, kun hän sanoi jotakin vastaavaa isännästä. En tiedä, mikä minusa muka niin kauhistuttaisi isäntää, mutta huoli siitä varjostaa koko täällä oloani. Piristyn kuitenkin aina ja päivä näyttää taas valoisalta, kun käyn siivoamassa lastenkamarin tai vien imettäjä Lizzielle hänen ateriansa. Lizzie on ystävällisempi kuin muut täällä, ja saan myös nähdä vauvan, joka on valloittanut sydämeni jo sata kertaa!

Keittiön hiiviskelijä yritti juuri avata yhtä astiakaapin tiukoista laatikoista. Sitten tuli taas hiljaista.

Työ täällä on lähes yhtä raskasta kuin aikoinaan Henshaw’n majatalossa, vaikka tämä on tietysti paljon komeampi paikka ja siivoan mieluummin kauniita esineitä kuin Henshaw’n ikäviä vanhoja ja pimeitä huoneita. Yläkerran tavarat ovat oikeasti kauniita. Joka huoneessa on oma värinsä, joka hallitsee kaikkia muita, joten aina kun olen aamuhuoneessa, tuntuu kuin en voisi enää elää ilman keltaista, ja kun olen salissa, en tiedä, mikä olisi ihanampaa kuin katsella sinistä – sitä sinistä, joka syntyy iltahämärässä, syvää tummansinistä, jossa on kuitenkin valoa jäljellä. Se peittää seinät ja ikään kuin lipuu koristeisiin ja maalauksiin. Eräessä taulussa on merimaisema, jossa mahtavat siniset aallot lyövät kallioita vasten. Sen nimi on ”Ensimmäinen näkymä Amerikasta”, ja ihmettelen aina sitä katsellessani,

miten helposti James Stanworthin kaltaiset ihmiset voivat matkustaa katsomaan sellaista näkyä paikan päälle, kun minä saan vain pyyhkiä pölyt taulusta. Yhtä hyvin voisin haaveilla matkasta kuuhun.

Talossa on parhaillaan meneillään suursiivous. Käännämme kai-ken hyrskyn myrskyn, keräämme matot lattioilta, taulut seiniltä ja kaiken, mikä pitää putsata kunnolla, joten olen nähnyt osan muotokuvista niin läheltä, että olisin voinut suudella niitä. Yhdessä on pieni musta poika, jolla on sininen livreepuku ja kaulassa hopeinen rengas, ja yhdessä herra, jolla on lähes tarkalleen sen sävyiset siniset silmät, jotka näkisin mielelläni oikeissa kasvoissa. Vain talon rouvan muotokuva näyttää vääryltä tässä ympäristössä – se on pienempi, ja hänellä on vihreä puku...

Keittiössä oli hän! Emäntäni, rouva Gethin itse. Luoja yksin tietää, mitä hän sieltä haeskeli. Hän alkoi hyräillä itsekseen sametinpehmeällä äänellä juuri sillä hetkellä, kun aloin kirjoittaa hänestä, ja kurkotin kaulaani nähdäkseni edes vilauksen hänen puvustaan. Tummanruskeaa silkkiä, ei missään tapauksessa palvelija. Tunsin olevani kuin hiirulainen, joka kurkistaa kolostaan ja näkee kissan. Sydämeni hakkasi kuin pieni vasara. Nyt hän on lähtenyt.

Kirjoitin äsken, ettei täällä ole mitään kiinnostavaa, mutta se ei ole totta. Minua vain vaivaa se, etten ole tavannut talon rouvaa kertaakaan täällä ollessani, en sen jälkeen kun hän kävi vierailulla rouva B:n luona. Isäntä on Lontoossa, koska edustaa kansaa alahuoneessa, joten rouva Gethin on täällä yksinään. Pelkään kuollakseni, että hän on unohtanut minut enkä välttämättä edes näe häntä enää, sillä tämän talon yläkerta ja alakerta ovat kuin kaksi eri maailmaa. Silloin voisin vain katsella hänen muotokuvaansa niin kuin ennenkin. Se riippui aiemmin Gloucester Squaren salissa, ja

minun oli vaikea irrottaa siitä silmiäni. Rouva Gethin on siinä noin kuudentoista vanha, hänellä on vihreä harsomainen puku, ja hän istuu puutarhan nurkassa niin ihanassa auringonpaisteessa, että se lämmitti ihoani pelkämästä katsomisesta. Mutta eniten lumouduin hänen ilmeestään. Hän katsoo hieman sivulle, jonnekin olkapääni taakse, kuin odottaisi näkevänsä jotakin valtavan ihmeellistä – vaikka sateenkaaren pään tai elefantin. Kerran vilkaisin itsekin taakseni – mitä en kyllä kerro kenellekään – ja petyin nähdessäni vain tylsän vanhan kellon ja kiillottamista kaipaavia lampetteja.

Auringon sävy on niin lämmin, koska taulu on maalattu Italiassa. Rouva B. kertoi, että emäntäni syntyi hyvin vanhaan aatelissukuun mutta hänen perheensä menetti omaisuutensa ja joutui muuttamaan ulkomaille, ja kun hänen vanhempansa kuolivat, hän muutti rouva B:n luokse Gloucester Squarelle, koska hekin ovat jonkinlaista sukua. Minua suretti vähäsen, että taulun vihreäpukuinen tyttö oli päätynyt sinne. En halunnut kuvitella häntä niihin samoihin huoneisiin, katselemaan samoista ikkunoista kuin minä. Niistä ikkunoista ei näe edes tavallista sateenkaarta. Luulen, että hänestä saattoi tuntua samalta. Annie, joka oli talossa keittäjänä jo ennen minun aikaani, kertoi emäntäni riitaantuneen rouva B:n kanssa, koska rouva B. vastusti hänen liittoaan herra Gethinin kanssa. Itse tiedän vain, ettei hän vihille mentyään käynyt kertakaan rouva B:n luona. Kunnes hän viime kesänä kirjoitti ja kutsui itsensä teelle.

Myöhemmin

Joku muukin tuli keittiöön, ja vahingosta viisastuneena pomppasin heti ylös ja piilotin kirjani ja kynäni hyllyn perälle leikkuulaudan taakse. Harmillista vain, että tönäisin samalla kannua ja se keinutti

itsensä lattialle. Se säilyi (luojan kiitos) ehjänä, mutta en voinut jäädä enää piiloon. Keittiössä oli Mary, joka kysyi suoraa päätä, mitä oikein puuhasin. Kerroin etsiväni sitä hiekkaa, jolla pestään isoja kattiloita, ja hän sanoi, ettei yhtään isoa kattilaa ollut likaisena, kuten ei ollutkaan. Niinpä sanoin vain ajatelleeni, että etsin sen nyt valmiiksi tulevaa varten – tutustun vähän paikkoihin.

Maryn kasvot ovat kuin rotalla mutta hyvin sievät, jos se ei kuulosta liian omituiselta. Hänellä on ruskeat hiukset, siro terävä nenä ja pienet kirkkaat silmät. Eikä kesakon kesakkoa, toisin kuin minulla. Saatoin melkein nähdä hänen kuononsa ja viiksensä nuuhkivan ilmaa, kun hän koetti päätellä, mitä minulla oli oikeasti mielessä. Hän on vähän minua nuorempi – luullakseni seitsemäntoista – mutta pääsisäkön asemassa nyt kun minut pestattiin tänne ja aina tuijottamassa. Mary esitteli minulle talon viime viikolla. ”Tässä on apukeittiö”, hän ilmoitti, tai: ”Tässä on takaeteinen”. Samalla hän katsoi minua kuin sanoisi jotakin muuta, ja sama peli on jatkunut siitä saakka. Tuntuu kuin hän ihmettelisi suunnattomasti täällä oloani, ja ehkä ihmetteleekin, sillä rouva Clarkson on hänen tätinsä.

Hassua kirjoittaa hänestä tähän kirjaan, kun joudun pian menemään yläkertaan ja nukkumaan samassa huoneessa hänen kanssaan. Tuntuu kuin kertoisin nämä asiat jollekin, joka aivan varmasti lörpöttelee. En edes tiedä, kenelle tätä kirjoitan nyt kun rouva B. on poissa. Sain vasta nyt tilaisuuden hakea kirjan piilostaan – olen hiiviskellyt täällä pimeässä kynttiläni kanssa ja yrittänyt olla kaatamatta mitään kumoon. Kaikki muut ovat nukkumassa, joten istun yksinäni palvelijoiden pöydässä lepattavan liekkini valossa. Samoin kuin joka toinen ilta, koska rouva Clarkson määrää minulle aina ylimääräistä hommaa heti päivällisen jälkeen eikä sitten anna jättää tiskejä aamuun. Hän sanoo, että hänen kouluttamansa tytöt ennätäisivät tehdä kaiken yhdeksään mennessä mutta minä olen niin hidas, koska olen mämmikoura. Tosiasiassa olen täällä ennemminkin

joka paikan höylä kuin tavallinen sisäkkö. Käteni ovat jo halkeilleet ja sierettyneet lähes yhtä pahasti kuin Henshaw'n palveluksessa. Nyt minua hävettäisi napittaa rouva Gethinin hihansuuta, vaikka huomasin jo Gloucester Squaren talossa, miten punaiset sormeni minulla on verrattuna hänen ranteensa valkoiseen ihoon ja sinisiin suoniin. En ollut eläissäni ollut niin lähellä aatelisnaista ja muistan, että tunsin samanlaista haltioitunutta kunnioitusta kuin lapsena, kun sain pidellä oikeaa nukkea. Mahdollisuus koskettaa sen täydellisen puvun koristeita ja suoristaa sen hilkkää oli täyttänyt pienen sydämeni lähes uskonnollisella hartaudella ja kiihkeällä halulla suojella sitä.

Rouva B:n luona kyläiltiin äärettömän harvoin. Annie taisi oikeasti ajatella, että yksikin vieras oli vääryys häntä kohtaan, kahdesta puhumattakaan. Ainakin hän puhisi kiukkuisesti kurkottaessaan hyllyltä reseptikirjan leipoakseen hienompia pikkuleipiä (vannon, että siinä oli hämähäkinseittejä). Hänen tuohtumuksensa nauratti minua, ja hyvä että nauratti, sillä tapaaminen maalauksen tytön kanssa jännitti minua hirvittävästi. Siihen mennessä olin työskennellyt vain majatalossa enkä ollut koskaan tarjoillut hienostorouvalle (paitsi rouva B:lle, joka oli hullu kuin käkikello, joten häntä ei laskettu).

Kaikki sujui lopulta hienosti. En pudottanut mitään enkä potkinut huonekaluja. Rouva Gethin ei tietenkään ollut enää kuudentoista vaan lähempänä kahtakymmentäkuutta, ja hänellä oli yksinkertainen ja avara harmaa puku, joka peitti lähes täysin hänen siunatun tilansa – huomasin sen vain, koska ujostellessani laskin vähän väliä katseeni hänen vartalonsa ja havaitsin loppujen lopuksi pientä pyöreyttä. Hänen kasvoistaan näin sen verran, että ne olivat vieläkin häkellyttävän kauniit ja nuorekkaat mutta vaikuttivat huolestuneilta. Viedessäni teetarjottimen saliin hän kertoi rouva B:lle juuri kamarineidistään. En kuullut tarkalleen, mistä oli

kyse, mutta ilmeisestikin oli tapahtunut jokin väärinkäsitys ja rouva oli tullut Lontooseen etsimään häntä. Minusta oli koskettavaa, että hän näki sellaisen vaivan palvelijan takia.

Kun palasin korjaamaan astiat, rouva B. pimputteli pianolla jotakin surullista kappaletta. Tarina kamarineidistä oli liikuttanut häntäkin (tosin hän kertoi myöhemmin, että rouva Gethin oli kertonut asiasta harmittavan ylimalkaisesti). Rouva Gethin itse tuijotti mattoa ja näytti hyvin pingottuneelta, mutta se saattoi johtua rouva B:n soitosta. Minä puolestani katsoin hänen muotokuvaansa, koska en malttanut olla vertailematta, miltä samat piirteet näyttivät niin erilaisessa valossa ja iässä. Hän istui aivan liikkumatta kuin ei edes huomaisi minua, mutta kun katsoin häntä uudelleen, näin hänen tutkaillevan kasvojani. Hämmennyin niin, että jähmetyin puolikumaraan ottaessani tarjotinta pöydältä, ja sanat vain pulpahtivat suustani.

”Rouva, olen monta kertaa miettinyt...”

Hänen ilmeensä ei muuttunut.

”Olen miettinyt, mitä te mahdatte katsoa tuossa taulussa.”

Hän käänsi päätään ja tuijotti muotokuvaansa niin kauan, että luulin hänen unohtaneen minut. Kun hän lopulta katsoi taas minua, katse oli muuttunut. Hänen silmänsä muistuttivat tummaa lampea sen jälkeen, kun kivi on pudonnut siihen.

”En muista enää. Mitä itse kuvittelisit minun katsovan?”

Hämmennyin entistä pahemmin. Koko pääni täytti yksi kauhea sana, ja lopulta minun oli joko sanottava se tai sitten ei mitään. Mutisin sen hiljaa.

”Ehkä elefanttia.”

Hän nauroi niin yllättäen ja kauhistuttavan ilkkurisesti, että rouva B. lakkasi soittamasta, katsoi meitä ja tirskahti tietämättä, mistä oli kysymys. Poskiani alkoi kuumottaa.

”Tarkoitan, että jotakin sen *tapaista*. Jotain, mitä ei odottaisi näkevänsä.”

Viktoriaaniseen Englantiin sijoittuva mysteeriromaani

Eletään vuotta 1878. Nuori Harriet on palkattu palvelijaksi Finton Halliin, jonka isäntäväki vaikuttaa samaan aikaan sekä kiehtovalta että todella oudolta. Talon emäntä Clara Gethin laulaa lumoavasti mutta ei vaikuta olevan lainkaan kiinnostunut pienestä lapsestaan. Herra Gethin on vaikutusvaltainen ja arvostettu parlamentin jäsen.

Vähä vähältä Harriet sukeltaa yhä syvemmälle Finton Hallin mysteereihin. Se, mitä hän saa selville, on paljon järkyttävämpää kuin hän olisi voinut kuvitellaakaan.

Hester Musson kietoo lukijan taidokkaasti arvoitusten ja salaisuuksien verkkoon, joka pitää otteessaan viimeisille sivuille saakka.

minerva

www.minervakustannus.fi

KL 84.2

Kansi Andrew Davis ja
Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-825-4

9 789523 758254

MIX
Paperi | Tukee
vastaustallista metsänhoitoa
FSC® C021394